

Uladimír Šlechta

LOVEI PŘÍZRAKŮ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

LOVCI PŘÍZRAKŮ

Copyright © 2015 by Vladimír Šlechta

Cover © 2015 by Michal Ivan

Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-269-3 (PDF)

Vladimír Šlechta

Lovci
přízraků

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. *Ploty z kostí* *
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)
Kukaččí mláďata *

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města
Střepy z Apokalypsy
Lovci přízraků
Kyborgovo jméno
Keltská brána

Mimo cykly

Rok Havrana
Tajemství Morie

* *připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Kapitola první:

Vražda

Tělo jsme uviděli na vzdálenost dvaceti metrů. Muž, oblečený v oficírské uniformě, ležel přímo na cestě. Neměl žádné viditelné zranění, vlastně to vypadalo, jako by si tady dopřával dopolední šlofik.

Dominikův vraník poplašeně odskočil. Dominik škulbl uzdou a zabránil mu v útěku. „Vždyť je to oberstleutnant Wankel!“ vykřikl.

To už jsem tušil, že je ležící muž mrtvý. Jinak by se Dominikův vraník neplašil. Na tohle mají koně čuch.

Seskočil jsem ze sedla a vydal se k tělu. Moje rezavá klisna, kterou jsem podle její *připálené* barvy pojmenoval Vánočka, zůstávala klidná. Ta už viděla tolik mrtvých lidí, že je nejspíš pokládala za běžnou součást krajiny. Jak jsem šel k ležícímu muži, řapala za mnou jako věrný psík.

Oberstleutnantovo tělo leželo napůl utopené v travičích, proto jsme je uviděli, až když jsme byli skoro u něj.

Zmínil jsem se, že leželo přímo na cestě. Nebyla to ovšem cesta, jakou byste si asi představili, ale jen tenoučká šmouha, klikatící se přes povlovné pahorky. Párkrát za rok tudy prošla karavana a jinak sem nikdo nezavítal. Všude kolem rostla tráva, a na cestě také, jen o něco nižší a o něco neduživější.

Z oberstleutnanta, čili po našem plukovníka, jsem viděl především lesklou pleš. Oblékl si pískově hnědou blůzu, vhodnou do tohoto horkého podnebí. Ramenní výložky měl dvakrát větší, než předepisují císařské vojenské řády, což o něm něco vypovídalo. K blůze si oblékl mušketýrské kalhoty se širokými červenými lampasy a obul si pěšácké střevíce s ovinovačkami. To o něm také něco vypovídalo. Takovéhle kalhoty, doplněné ovinovačkami, jsou vyjádřením určitého životního postoje. Nositel jimi deklaruje náklonnost ke starým dobrým časům a ke starým dobrým hodnotám.

Nevím, jestli si po ránu nasadil čepici. Nikde tady neležela.

Sklonil jsem se nad tělo a pohlédl oberstleutnantovi do obličeje. Měl tlusté rty, bambulovitý nos, hladce oholené tváře a pod nosem malý knírek, přibarvený načerno. Jediným pohledem jsem poznal, že býval typem velitele, kterému se říká *vzteklý mizera*. Nechtěli byste pod ním sloužit.

Býval – to je to správné slovo. Někdo mu udělal díru do hlavy. Když mluvím o díře, tak mám na mysli díru skrz naskrz. Dokonale kruhovou díru o průměru zhruba tří centimetrů, která procházela levým okem a vedla až k zátylku.

Popadl jsem oberstleutnanta za ramena a přizvedl ho. Tělo už ztrácelo vláčnost, dostavovala se *rigor mortis*. Z toho jsem usoudil, že smrt nastala před jednou či dvěma hodinami.

Dírou v hlavě jsem zahlédl trávu. Něčemu takovému

byste nevěřili. Ani já jsem tomu nevěřil – a to jsem to viděl na vlastní oči.

„Je mrtvý?“ zeptal se Dominik ze sedla.

Přikývl jsem. „Mrtvější už být nemůže. Podívej.“

Přizvedl jsem oberstleutnanta ještě víc, podepřel mu hlavu a pomaličku ji natáčel, až uviděl díru i Dominik.

„Ježíši Kriste!“ vyhrkl.

Do této chvíle jsem neměl ponětí, že je nábožensky založený.

Mimoděk jsem strčil ukazovák do místa, kde bývalo oberstleutnantovo oko. Vnitřek byl spečený, hrbolatý a jaksi sklovitý. Něco sežehlo oberstleutnantovy tkáně, vytvořilo miniaturní tunýlek a zabránilo krvi, mozku a dalším tekutinám, aby vhrkly do uprázdněného prostoru.

„Ježíši Kriste,“ kvílel Dominik. Nasucho se dávil. Jeho vraník, který už necítil pevnou ruku na uzdě, začal znovu jančit.

„Tys ještě neviděl mrtvolu?“ zeptal jsem se. „Století válek skončilo docela nedávno. Tys nebojoval?“

„Samozřejmě že jsem sloužil,“ zajekal Dominik. „Bojoval jsem! Viděl jsem spoustu mrtvol! Ale tohle je přeci oberstleutnant Wankel!“

„Jo tak,“ přikývl jsem. „To je pak v pořádku.“

Něžně jsem položil mrtvolu do trávy. Dominik sáhl k pasu a vytáhl pistoli. Třikrát vystřelil do vzduchu: *prásk-prásk-prásk*. Byl to signál, aby všichni, kteří jsou poblíž, všeho nechali a přispěchali sem. Obvykle stačí dvojí výstřelení. Třetí výstřel přidal Dominik jako bonus.

Dominikovu vraníkovi, už tak poplašenému mrtvolou, neudělal zvuk výstřelů dobře. Vzepjal se a Dominik měl co dělat, aby nesletěl ze sedla. Moje rezavá klisna stála jako zaražený hřebík. Tě jsou nějaké výstřely šumafuk.

„To střelení bylo předčasný,“ řekl jsem. „Měli jsme počkat na Oggerda.“

Jen co jsem to dořekl, houkl zepředu, nalevo od cesty, další výstřel. Podle zvuku z muškety. S několikavteřinovým zpožděním mu z pravé strany odpovědělo hluboké prásknutí z brokovnice.

„Vojáci z Anatarchonne už oberstleutnanta hledají,“ křikl ze sedla Dominik. „Budou tu hned.“

Poplácával vraníka po krku, aby ho uklidnil.

„To se mi nelíbí,“ řekl jsem. Vylovil jsem z jedné z brašniček, které nosím zavěšené na vojenském řemení, krátkovlnnou vysílačku. Párkrát jsem stiskl příslušný čudlík, aby to na druhé straně zabzučelo.

„Oggie, jsi tam? Přijem,“ řekl jsem do mluvítka.

„Co se děje, Pěnkavko?“ ozvalo se z vysílačky.

Pěnkavka – malá roztomilá pěnkava – to je má přezdívka. Jedna z mých přezdívek. Je to slovo v mé mateřštině, v češtině. Protože se pohybuji v germanofonním prostředí, všichni to komolí. Obvykle říkají *Pjen-kchaf-kcha*, pokud rovnou nevynechají pár písmenek. Byl bych radši, kdyby už na malé české pěnkavy zapomněli, ale oni si zvykli a komolí to dál. Jmenuji se totiž Fink. Celým jménem Gouvernet Raymond Fink, ale Gouvernetem ani Raymondem se nezatěžujte. Křestní jména nepoužívám a nikdo je nezná. Fink, pokud to nevíte, znamená v germánštině pěnkava. Proto *Pjen-kchaf-kcha*. Připadá vám to komplikované? To věřím, ale já jsem komplikovaný člověk.

Jedině Oggerd, ač zdánlivě Germán jako poleno, vyslovuje *Pěnkavku* čistě a bez komolení. V jeho dětství, na které si nepamatuje, se skrývá jakási záhada, kterou jednou možná rozluštíme.

Ale zpátky k mrtvole.

Z vysílačky zazněl Oggerdův hlas: „Už jste v Anatarchonne? Slyšel jsem střelbu. Přepínám.“

Přijem trochu vynechával. Usoudil jsem, že Oggerd

se nachází tak čtyři kilometry od nás. Na tu vzdálenost by vlastně ani nemusel zaslechnout výstřely z pistole. Jenomže Oggerd má kromě superzraku a dalších výjimečných schopností i supersluch.

„Do Anatarchonne nám zbejvá pár kiláků,“ řekl jsem. „Pořád jsme na cestě. Máme tady akutní problém. Na cestě leží mrtvej oberstleutnant Wankel. Zavražděnej. Dominik vystřelil do vzduchu, aby přivolal místní, a oni se sem nejspíš už stahujou. Pobídní valacha a co nejrychleji sem přicválej, přepínám.“

„Víte, kdo ho zavraždil?“

„Ne, to nevíme. Leží tady, jako by spadl z nebe. Je to úplná záhada.“

„Rozumím, jedu k vám, konec.“

Málo slov a spousta činů, to je prostě Oggerd. V tom se ode mne liší. U mě je to naopak.

Vyškrábal jsem se do sedla, abych měl lepší rozhled. Instinkt mi napovídal, že se k nám řítí kupa problémů. Ne že bych se s problémy neuměl vypořádat. Celý můj život – to je nepřetržitý řetězec problémů. Jeden problém za druhým a někdy přicházejí i v houfech. Ale tentokrát jsem doufal, že budu mít chvíli klid. Ještě před půl hodinou jsem si namlouval, že v Anatarchonne strávím příjemnou *dovolenou u moře*. No nic, odpočinek se odkládá. Snad to vyjde příště.

Čekali jsme, slunce začínalo připalovat. Před několika dny jsem odložil své tmavomodré, žlutě vzorované pončo, protože mi v něm bylo horko. Chodil jsem v lehkých plátěných kalhotách, které jsem si prozřetelně obstaral ještě v Bornnu. Kalhoty jsem doplnil opranou vojenskou košilí s vyhrnutými rukávy a po pirátsku uvázaným šátkem. Své obvyklé šněrovací boty jsem vyměnil za armádní kecky se svrškem z hrubého plátna, do kterého ve fabrice prorazili větrací otvory. Neměl jsem zbraň. Tou

dobou jsem žádnou nenosil. Prožíval jsem jedno ze svých pacifistických období.

Sebekriticky musím uznat, že jsem nejspíš vypadal jako vyčouhlý hubený kluk. V posledních dnech jsem totiž ztratil pár kilo. Trpěl jsem nespavostí, zapomínal jsem jíst. Kolesová parolod', která nás vezla na jih, za soumraku vyhazovala kotvu a čekala na rozednění. Reliéf říčního koryta se neustále měnil, plavba za tmy představovala neúměrné riziko. V noci, když jsem se pokoušel spát, mě rušilo ticho a drobné noční zvuky. Do půlnoci jsem hrával šachy s Dominikem, pak jsem ve světle blikavé lampičky četl vypůjčené knížky a nebo jen tak zíral do temných vod Dunaje. Ani přes den jsem nedokázal usnout, protože mě rušilo hlasité pleskání koles. Byl jsem asi jediný, koho rušilo. Všechny ostatní uspávalo.

Celé dny i noci jsem zůstával bdělý, pokud se stavu, do kterého jsem upadl, dá říkat bdělost. Zapomínal jsem snídat, obědovat i večeřet. Doufal jsem, že se to zlepší, až dorazíme do Anatarchonne. Měl jsem představu, že je to jakési letovisko s hotelovým režimem snídaní, přesnídávek, obědů, svačin a večeří. Jenže jak řekl zlý vlk Karkulce: *nepřišel jsem přinést pokoj, ale meč*. Při pohledu na zavražděného oberstleutnanta mi bylo jasné, že se v příštích dnech žádné pohodičky nedočkám.

„Doufám, že tady bude dřív Oggerd než místní lidi,“ řekl jsem Dominikovi, aby řeč nestála.

„Proč?“ podíval se na mě Dominik.

„Proč?“ zavrtěl jsem hlavou v předstíraném údivu. „Copak ti není jasné, co *tohle* znamená? Je to provokace! Předhodili nám mrtvého oberstleutnanta na cestu, abysme ho našli!“

„Nemohli vědět, že přijedeme zrovna dneska,“ namítl Dominik. „Nemohli vědět ani to, jestli přijedeme tenhle týden. Tady nejsou žádné jízdny řády...“

„Když to říkáš,“ pokrčil jsem rameny. „Ty se vyznáš v místních poměrech...“

Musím říct, že jsem Dominika znal jenom zběžně. Podle přízvuku vyrůstal v Bornnu, věděl jsem však, že nějaký čas pobýval v Anatachonne. Do Bornnu odtud přivezl zprávy, které pak podnítily naši výpravu. Nevěděl jsem, jakou záhadou se budeme zaobírat tentokrát. Obvykle mě Oggerd pověří, abych se pohrabal v Bornnském centrálním archivu a shromáždil všemožná fakta. Tentokrát to po mně nechtěl. Ani Hal Hargo, vědecký člen našeho tříčlenného týmu, se o cíli naší cesty nešířil. Zahalil se do tajuplného mlčení – ale to je u něj obvyklé.

Abych se však vrátil k Dominikovi: byl vysoký zhruba jako já, tedy něco přes metr osmdesát. Starý byl také zhruba jako já, tedy kolem třicítky. Na rozdíl ode mne však vypadal mužně. Hnědé vlasy měl krátce ostříhané, ovšem s delší ofinou, která vytvářela jakýsi rošťácký rozcuch. Na bradě měl malý důlek – přesně takový, jaký připadá ženám neodolatelný. I dnes si oblékl pískovou vojenskou blůzu, stejnou, jako měl oberstleutnant, ovšem bez hodnotního označení. Vzal si k ní volné hnědé kalhoty s velkými postranními kapsami. Blůzu si přepásal širokým remenem s pouzdrem na pistoli. Po ránu se hladce oholil – na rozdíl ode mě. Moje tváře zdobilo několikadenní strniště.

Na první pohled byl Dominik chlápek z hých nóbl rodiny, kterému už od nejtělejšího dětství vtloukali do hlavy, že je něco extra. Ne že by byl nafrněný, prostě ho obklopovala jakási aristokratická aura. Když jste však prorazili jeho skořápku, dalo se s ním mluvit o všem možném – o knížkách, o politice, o filozofii. Svedli jsme spolu spoustu šachových partií. Někdy jsem porážel já jeho, jindy porážel on mě. Pořád to pro nás byla zábava a ne utrpení.

Dominik měl dokonce i svého *domorodého* sluhu, věřili byste tomu? Snědého a šikmookého chlapíka zvaného

Kublaj, kterého si údajně přivedl právě z Anataarchonne. V tuto chvíli se však Kublaj zdržoval u transportéru. Stejně jako Hal Hargo a stejně jako dalších dvacet lidí.

Měl jsem povědomí o tom, že Dominik je císařský pověřenec. Loňské léto byl v Anataarchonne na inspekční cestě. Když pak do Anataarchonne vyslali nás tři, specialisty na průzkum technologických anomálií, dali nám Dominika k ruce.

Seděli jsme s Dominikem v sedlech a čekali. Všude, kam až jsem dohlédl, se rozprostíraly travnaté vršky a mělká údolíčka. Nad námi se klenula modrá obloha s rozjásaným sluncem, na cestě leželo tělo, kolem něj bzučely mouchy. Občas jsem se ohlédl k severu, kde se zdvíhaly Karpaty. Byly tak vzdálené, že se podobaly soustavě dětských báboviček.

Pak jsem zahlédl pohyb – a to hned na několika místech. Z různých směrů se k nám hrnuli ozbrojení muži. Byl jich nejméně tucet. Někteří se k nám blížili pěšmo, jiní jeli na oslech, všichni však spěchali. Byli u nás během chvíle.

Všichni měli klobouky či čepice, jinak to v tomhle horkém podnebí ani nešlo. Někteří byli ustrojeni do stejno-krojů pískové barvy, ovšem mnohem obnošenějších, než jaký si oblékl Dominik. Jiní vypadali jako banda marodérů. Blůzy nechali doma, od košil utrhli rukávy, aby všichni viděli jejich vypracované bicepsy. Kalhoty ustříhli pod koleny. Šikmo přes trupy si zavěsili patronpásky či široké řemeny s brašničkami a rohy na prach.

Vojáci i marodéři byli vyzbrojeni širokým spektrem střelných zbraní. Zhruba polovina měla muškety, ale zahlédl jsem i brokovnici na standardizované patrony, několik zbastlených dvouhlavňových pistolí a staříčké kalašnikov, upravený na střelbu jednotlivými ranami. Nesmím zapomenout na jednu moderní opakovačku, které však její majitel upiloval kus hlavně.

Když uviděli zavražděného oberstleutnanta, začali halasit. Někdo vykřikl údivem, jiný vztekem, další zděšením. Nade všemi však vyniklo vysoké ženské zaječení. Na mrtvolu se vrhla žena v kompletní uniformě. Objímala mrtvého a hlasitě plakala. V první chvíli jsem ji pokládal za vojáka-muže, sedací část pískových kalhot však měla bezezbytku vyplněnou. Zajímavě vyplněnou.

Zastyděl jsem se, že ji takhle okukuju, zatímco ona oplavá zavražděného oberstleutnanta.

Z klubka lidí a oslíků se vyčlenil nařvaně vyhlížející chlápek s našišato nasazenou čapkou. „Ticho, všichni! Držte huby!“ zařval.

Okamžitě zmlkli, pouze vojanda, ležící na mrtvole, hlasitě štkala. Nařvaný týpek se k ní naklonil, položil jí masitou ploutev na rameno a nečekaně něžně řekl: „Pomstíme ho, Trudi, slibuju. Dáme těm zkurvencům lekci, na kterou nezapomenou... Vzchop se, přestaň tady dělat divadlo...“

Žena vstala z mrtvého. Zahlédl jsem její obličej s ostře rudými skvrnami a stopami slz. Usoudil jsem, že je o něco starší než já, mohlo jí být tak pětatřicet. Čepice se jí svezla z hlavy, odhalila hnědé vlasy, dlouhé jen natolik, aby se daly sepnout do dvou kratičkových culíků.

Nařvaný týpek vykročil směrem k nám. Jeho pohled měl takovou sílu, že Dominik sklouzl ze sedla a postavil se na zem. Raději jsem taky sesedl, abych týpka zbytečně neprovokoval.

„A *ty* tady děláš *co*, Dominiku?“ zeptal se týpek. I do této kratičké věty se mu podařilo vměstnat dva důrazy.

Dominik poslušně odpověděl: „Jedeme před transportem, Franzi.“

„Co se tady stalo? Kdo to oberstleutnantovi udělal?“

„To já nevím, Franzi. Takhle jsme ho našli.“

„Kdo tady střílel?“ pokračoval Franz ve výslechu.

„Vystřelil jsem do vzduchu,“ vysvětlil mu Dominik.

„Abych přivolal pomoc. Před tím jsme žádnou střelbu neslyšeli.“

Musím říct, že týpek jménem Franz vypadal jako velitel loupežníků. Měl buldočí obličej s několikadenním strništěm, kalhoty si zkrátil pod kolena a z košile utrl rukávy. Paže měl mimořádně svalnaté a původně snad i tetované. Modrý tetovací inkoust se však ztrácel v hnědém opálení. Opásal se širokým patronpásem, za který si zastrčil bambitku se dvěma hlavními umístěnými pod sebou. Záměrně používám slovo *bambitka*, protože nevím, jak jinak to nazvat. Byla to jedna z těch sflikovaných vymyšleností, jakých se koncem Století válek vyojily tucty.

„Oberstleutnant je mrtvý zhruba dvě hodiny,“ vmísil jsem se do debaty. „Dostavuje se posmrtná ztuhlost, jak si můžete všimnout.“

„A *ty* jsi *kdo*?“ upřel na mě Franz pichlavý pohled. Zaškaredil se. Škaredil se už předtím, ale teď ještě přitlačil.

„Kromě jinýho jsem i doktor,“ řekl jsem. „Takovýhle věci poznám.“

„Jen jestli nekecáš,“ zavrčel Franz. „Na doktora jsi nějakéj mladej.“

„Ten kluk má pravdu, Franzi,“ křikl od mrtvoly vousáč, kterému už mohlo táhnout na padesátku. „Herr oberstleutnant už je skutečně jak prkno, takže tady leží dvě hodiny.“

Vousáč byl majitel oné zkrácené opakovačky. Nevím, proč svou zbraň takhle zmrzačil. Repliky Mausera 98 jsou spolehlivé a přesné. Zkrácením hlavně se nedosáhne ničeho, akorát se výrazně sníží přesnost.

„Koukni na tu díru, co mu udělali do hlavy, Franzi,“ pokračoval vousáč. „Dělají si z nás prdel! Myslí si snad, že jim to projde?“

„Neprojde jim to!“ procedil Franz mezi zuby.

„Podle mého názoru,“ podrbal se vousáč za uchem, „bysme měli pověsit Evžena. To mi připadá jako dobřej

začátek. Pak bysme měli pověsit pár dalších. To je ale na tobě. Ty musíš zavelet.“

„Jo,“ kývl Franz. „Pověsíme Evžena a pak se uvidí.“

Otočil se k Dominikovi. Jakoby mimochodem se zeptal: „Přivezl jsi, co jsi mi slíbil?“

„Ale jistě, Franzi,“ přikývl Dominik.

Franz zakřičel na vojáky: „Hodte oberstleutnantovo tělo na osla. Vezmeme ho k doktorovi, ať ho připraví do hrobu. Moltke, Tieriusi, popadněte tělo, kurva, musím říkat všechno dvakrát?“

Chytil za uzdu jednoho z oslů, kteří postávali opodál. Vyhoupł se do sedla. Ano, slyšeli jste dobře, osel měl skutečně sedlo.

„Grubere!“ vykřikl. „Ujížděj napřed! Zburcuj posádku pro případ, že by se místní postavili na odpor! Vy ostatní za mnou! Zrychleným přesunem, kurva! Nikdo ať se neloudá, nebo si ho podám! Držte se v houfu! Trudi, naskoč za mě!“

Natáhl pravici. Vojanda se jí chytla a vyhoupla se na oslí zadek. Gruber, na jiném oslovi, už uháněl plnou rychlostí pryč.

Celý houf, pěšmo či na oslících, se dal do pohybu. Bylo vlastností téhle podivné zvlněné krajiny, že nám za pár minut zmizeli z dohledu.

„Ještě že je nenapadlo zrekvírovat naše koně,“ řekl jsem do prázdna.

„To jsme měli opravdu štěstí,“ přisvědčil Dominik a myslal to vážně.

Zacvakal jsem čudlíkem na vysílače. „Oggie! Nevím, kde jsi a co tam děláš, ale přichvátni si. Tady se to docela podělalo.“

„Pojeďu za vojáky,“ vyhrkl Dominik, ve tváři nápadně bledý. „Zkusím je zastavit, než udělají nějakou nepředložnost.“

Skutečně řekl *nepředloženost*. Aristokratická výchova se nezapře. Také mám takovou, ale obratně ji tajím.

„Počkáme na Oggerda,“ řekl jsem. „Ten je na zastavování zdivočelýho davu hotovej specialista.“

„Stejně bych to měl zkusit...“ zachraptěl Dominik, ale nejspíš byl rád, že jsem mu zabránil v odjezdu. Té rozličné bandě by to rozhodně nerozmluvil. Akorát by slízl pár facek. Pokud by ho rovnou nepověsili vedle toho... vedle koho vlastně?

„Koho chtějí pověsit?“ zeptal jsem se.

„Evžena,“ řekl Dominik.

Že by to byl můj krajan, rodák od Vltavy? pomyslel jsem si.

„Kdo je Evžen?“ zeptal jsem se. „Nějakej místní rebel?“

„Ne, rebel určitě ne. Mezi místníma je pár skutečných rebelů a Evžen se je snaží mírnit. Pokouší se uhlazovat spory mezi armádou a místními občany.“

Pokouší se uhlazovat spory? pomyslel jsem si. *Spory mezi místními obyvateli a vojáky? To jsou mi ale novinky.*

Pak jsme mlčeli. Po nekonečných patnácti minutách se nad blízky obzor vyhoupl Oggerd. Vlastně nevím, jestli to bylo patnáct minut. Nenosím hodinky.

Oggerd hnal koně volným cvalem, aby ho neschválil. Vlál za ním dlouhý světlý plášť, takže to vypadalo, jako by se k nám přibližoval křížácký rytíř z pradávných časů.

Oggerd je vysoký, ramenatý a věčně podmračený chlap. S důrazem na slovo *podmračený* – jeho podmračenost nepřehlédnete. Nevím, ke komu bych vám ho připodobnil, ale mně osobně připomíná ďábla, jehož podobiznu jsem kdysi dávno viděl na předapokalyptické mozaice v ruinách Zaragozy. Má černé vlasy a černé vousy, oboje si udržuje ostříhané nakrátko. Už jsem se zmínil o jeho plášti: nebyl to ani tak plášť jako spíš přehoz se záhybem, který sloužil jako improvizovaná kapuce. Oggerd si ho nechal ušít ještě na palubě parolodi *Hecht*. Mohl to sice udělat jako my

ostatní, tedy odložit nadbytečné svršky a chodit jen v kalhotách a košili, nechtěl se však vzdát svého plastického krunýře s matným reliéfem dravého ptáka a s distinkcemi majora císařské armády. Distinkce, umístěné na levé straně hrudníku, si nechal nedávno přetáhnout zlatou barvou, aby v Anatachonne všichni věděli, s kým mají tu čest. Plastický krunýř však v horkém podnebí fungoval jako pekáč na smažení husy. Pokud se Oggerd nechtěl usmažit, musel ho něčím zakrýt. Zakryl ho touhle mušelínu podobnou látkou, která na parolodi *Hecht* za dne sloužila pro zřizování protislunečních zástěn a v noci pro zřizování protikomářích zástěn.

K plášti a ke krunýři si doplňte maskáčové kalhoty s postranními kapsami, vysoké armádní kecky, spoustu zbraní – a máte Oggerda v celé jeho kráse i děsivosti.

Když už jsem se zmínil o zbraních: u pasu mu visela automatická pistole, přes sedlo měl položenou repliku pušky Mauser 98 a nad pravým ramenem mu vydouvala plášť rukojeť *řezáku*, předapokalyptické věcičky s monomolekulárním ostrím. *Řezák* mu na zádech přidržovaly magnetické spony, protože ostrí by z každého pouzdra okamžitě udělalo třásničky.

„Co se stalo?“ zeptal se Oggerd.

„Místní vojáci tady byli dřív než ty. Naložili tělo zavražděného oberstleutnanta na osla a odvezli ho. Usoudili, že ho zavraždil někdo z místních. Vyrázili klusem, aby zlynčovali jakýhosi zdánlivého provinilce.“

„Oni vědí, kdo je vrah?“

„Vědí prdlajs, stejně jako my. Prostě si chtějí zchládit žáhu na nějakým chudákovi. V tom bychom jim měli zabránit.“

„Zabráníme,“ přikývl Oggerd. „Jedeme.“

Kapitola druhá:

Vlajkový stožár

Nemám poněti, jak dlouho jsme jeli. Byla to situace, kdy se vteřiny táhnou jako sirup, ale minuty cupitají jako hejno švábů, když na ně v noci posvítíte baterkou. Krajina byla stále táž, zdánlivě přehledná, se vzdálenými Karpatami za našimi zády.

Nejprve jsme zahlédli pozorovatelnu. Přesněji řečeno, přiblížili jsme se k ní natolik, abychom ji rozeznali. Tyčila se nad obzorem jen do té míry, aby se z ní daly přehlédnout všechny ty oblé vršky. Při pohledu z dálky splývala s terémem a já bych si jí nevšiml, kdyby mě Oggerd mě neupozornil mávnutím. Tomu chlapovi neuteklo vůbec nic.

Pak se vpředu začala rozevírat proláklina. Široká a rozlehlá. Opravdu široká a opravdu rozlehlá.

Zpočátku jsem zahlédl jen její vzdálený okraj, který se nacházel několik kilometrů od nás. Jak jsme cválali vpřed, propadlina se před námi rozevírala víc a víc. Na jejím dně se zaleskla voda. Spousta vody. A pak, když jsme se ocitli

na hraně sešupu, už to nevypadalo ani jako propadlina. Spíš jako mořský záliv.

U strážní věže jsme zastavili koně. Byla to robustní stavba z kamene a nepálených cihel, vysoká nanejvýš deset metrů. Víc nebylo v téhle krajině zapotřebí. Zatímco jsem seděl v sedle a vyjeveně civěl, Oggerd mi hodil otěže svého valacha. Seskočil a vběhl do dveří věže.

Zíral jsem dolů na tu úžasnou scenérii. Vodní plocha byla dokola ohraničena temnou linií pevniny, zdálo se mi však, že daleko na jihu se nachází průliv či průplav, který ji propojuje se skutečným mořem. Zároveň jsem věděl, že to, na co se dívám, je jen laguna, vytvořená rozlitym Dunajem. Za ní, oddělená průplavem, mohla být jen další laguna. Původní Černé moře, pokud tam vůbec nějaké zůstalo, se nacházelo sto kilometrů odsud.

Pevninu tady během Apokalypsy rozervalo neznámé síly. Dunaj, který dříve vedl souběžně s pobřežím Černého moře, teď tekł napřímo. Dosud si však nevytvořil široké stabilní koryto, přetrvávala tady nesplavná soustava trhlín, mokřin, kanálů, lagun a kataraktů. Parolod' *Hecht* nás dovezla až tam, kam to bylo možné. Dál už jsme museli po svých.

Samotné Anatarchonne se nacházelo nalevo od nás. Před stoletím, nebo tak nějak, se tam utrhł svah. Nahoře zůstala strmá smyková plocha, dole zapracovala spousta lidí. Pilně se tam činili snad několik desetiletí. Vybudovali komplikovanou soustavu teras se zahradami, políčky, pastvinami a řídce rozmístěnými domy, utopenými v zeleni.

Parolod' *Hecht*, která nás vezla na jih, byla sice vypravena primárně pro Anatarchonne, ale i tak jsme postupně zastavili ve třech velkých příbřežních osadách. Všechny do jedné byly špinavé, rozbahněné, nasáklé čmoudem z karbonizačních jednotek i výpary z destilačních kolon,

kterými věčně opilí osadníci proháněli všechen biologický materiál, který dokázali přeměnit ve špiritus. Ve srovnání s nimi vypadalo Anatarchonne až nadpozemsky čistě.

Nad stinnými háji jsem viděl roztočené vrtule větrných generátorů. Zahlédl jsem blikotání vzdálených fotovoltaických panelů. Dole na vodní hladině se k dlouhým molům vracely čluny z ranního rybolovu. Začínal jsem chápat, že tohle údolí není jen tak nějaký balíkov, ale zázračné, přímo pohádkové zákoutí.

Trochu předběhnu a prozradím, že tady žilo osm tisíc lidí – a všechny živily tyhle terasy. Z toho si můžete odvodit, jak bylo stupňovité pobřeží rozsáhlé. Neodvodíte si však členitost, komplikovanost a propracovanost.

Shora křikl Oggerd: „Nikdo tady není!“

Vzhlédl jsem a uviděl ho, jak se vyklání přes horní rantl strážní plošiny.

„Nejspíš se všichni účastní lynčování,“ zavolal jsem v odpověď.

Oggerdova hlava zmizela. Zatímco sbíhal po schodech, zeptal jsem se Dominika: „Máš tušení, kde chtějí toho nešťastníka oběsit? Protože jestli to budeme hledat, nejspíš přijdeme pozdě.“

„Určitě to bude před kasárnami,“ řekl Dominik. „Tam se takové věci odehrávají.“

Oggerd už vybíhal ze dveří strážní věže. Vyhoupl se do sedla. Plášť za ním zavlál.

„Jeď první, Dominiku,“ křikl jsem.

Vyrazili jsme. Dlouhá prašná cesta sestupovala v povlovném spádu, dole obloukem zahýbala do protisměru a pak vedla zase nahoru. Shora vypadala jako zahnutý jazyk nějakého mloka. Nalevo od cesty, blíž k Anatarchonne, byl umístěný nízký val, opatřený zídkou. Od samotné cesty ho oddělovala rokle, ve které rostly

suchomilné keře se spoustou trnů. Příjezdová cesta tak představovala dobře hájitelný úsek. Pokud byste měli dostatečné množství střelců, ukrytých za zídkou, žádný nepřítel by se nedostal až dolů, do zatáčky. Leda by se tam skutálel mrtvý.

V tuto chvíli však byly palposty na souběžném valu prázdné. Nikdo se nás nepokusil zastavit.

Během chvíličky jsme projeli širokým obloukem, který nás vrátil výš na svah. Dorazili jsme na křižovatku. Příjezdová komunikace se tady rozdělovala do několika směrů. Dominik ukázal: „Tudy!“

Vjeli jsme do řídkého háje. Místní stromy s pokřivenými kmeny tu rostly jen osamoceně, roztahovaly však větve doširoka a zastiňovaly zemi. V prolukách se na nízkých konstrukcích pnula vinná réva. Při zemi se táhly zídky, nasucho vyskládané z kamenů. Vlastně tu nevedla jediná cesta, ale hotová změť cestiček a pěšin. Bez Dominika bychom nenašli správný směr.

Rázem se ochladilo, jako by se pod stromy změnila roční doba – z horkého léta na časné jaro. Oggerd si za jízdy sundal z ramen mušelínový plášť – to aby všichni viděli jeho šedý plastický krunýř se zlatě zářícími distinkcemi. Pušku si pověsil za řemen na záda, aby měl obě ruce volné.

Zničehonic jsme vyjeli zpod korun stromů. Slunce se do nás opět opřelo plnou silou. Před námi, za rozsáhlým buzerplacem, se táhla fronta vojenských baráků.

Do této chvíle jsem neviděl jediného místního živáčka, ale tady se jich hemžilo docela dost. Vojáků i domorodců. Domorodci byli oblečení v bílém – či spíše v ušmudlaně bílém. Buď do dlouhých hábitů, nebo do halen a volných kalhot, které vypadaly, jako by patřily k pyžamu. Z místních lidí se sem seběhli především ženy, děti a starci. To mělo logiku. Dospělí muži teď pracovali na polích

a v zahradách, nebo přivázeli z laguny čerstvě nalovené ryby. Vše se seběhlo nesmírně rychle, muži dosud o ničem nevěděli.

Místní lidé se drželi ve stínu stromů, vyrůstajících kolem buzerplacu. Proti nim se na trávníku, do kterého slunce vypálilo rezavé skvrny, utvořil řídký kordón vojáků v sepraných a vybledlých uniformách. S namířenými zbraněmi, především standardními mušketami, udržovali obyvatele mimo hlavní dění.

„Přivádím důstojníka, přivádím důstojníka!“ zaječel Dominik duchapřítomně. Byl to od něj dobrý nápad. Jinak by po nás snad začali střílet, což by si Oggerd nenechal líbit a skončilo by to hromadou mrtvol. Takhle si všimli Oggerdova zlatě zářícího hodnotního označení a nechali nás projet.

Cválali jsme přes buzerplac. U vlajkového stožáru, tyčícího se před hlavním vstupem do kasárenských baráků, se hemžila smečka vojáků. Především těch, kteří vypadali jako maroděři. Dva či tři zápasili s bělovlasým človíčkem, další dva stáli připraveni u rumpálu. Ostatní hulákali a gestikulovali.

Vlajkových stožárů jsem viděl celé tucty, ovšem tenhle patřil k nejmasivnějším. Už jsem se zmínil o rumpálu. Normální vlajkový stožár žádný rumpál nepotřebuje. Je to jen dlouhá žerď, zapíchnutá do země a vztyčená vzhůru. Dole má jedno otáčecí kolečko, nahoře druhé. Mezi kolečky vede smyčka pevného lanka. Na úchyty, které jsou součástí lanka, zavěsíte vlajku. Pak už jen ručkujete, dokud vlajku nedostanete až na vrchol. Žádná vlajka není tak těžká, abyste ji museli vytahovat rumpálem.

Tady však rumpál měli. Vsadil bych se, že na stožár v minulosti vytáhli pár nežádoucích osob a nechali je tam viset místo vlajky. Tohle nedělali poprvé.

Franz, onen pořizek s dohněda opálenými bicepsy,

nešťastnému človíčkovi právě navlékl oprátku. Viděl jsem, jak ji důkladně utáhl. Chystal se dát pokyn, aby začali točit rumpálem.

Oggerd seskočil z koně. Tasil pistoli a dvakrát vystřelil do vzduchu. Pistoli hned zarazil zpátky do holstru.

„Přestaňte!“ zaburácel. Znělo to jako zařvání šelmy.

Účinek jeho hlasu byl okamžitý. Samozvaní kati přestali zápasit s bělovlasým človíčkem. Většina přítomných se mimoděčně postavila do pozoru. Franz se však nenechal zastrašit. Pustil oprátku. Ohlédl se. Zároveň s ohlédnutím už tahal z opasku tu svoji bambitku.

„Jdi do prdele,“ procedil mezi zuby. Namířil na Oggerda. Oggerd čekal do poslední chvíle, pak se bleskurychle pohnul. Levicí popadl Franzovu ruku a zvedl ji vzhůru. Třeskla rána, ovšem výstřel šel pánubohu do oken. Oggerd pak sekl Franze malíkovou hranou přes spánek. Franz se sesypal jako pytel brambor.

Zároveň s Franzem spadl na zem i bělovlasý Evžen, od kterého odskočili pochopové. Obouruč se chytil za smyčku, pevně utaženou kolem krku. Poulil oči, což znamenalo, že se dusí. Seskočil jsem ze sedla a vrhl se k němu. Už v pohybu jsem tahal z kapsy vyhazovací nůž. Mávnutím jsem osvobodil čepel, zasunul jsem ji mezi katovskou oprátku a Evženův krk. Pak už stačilo jen krátké zapižlání. Evžen se chrčivě nadechl.

Za zády mi burácel Oggerdův hlas: „Jsem důstojník císařské armády! Chci mluvit s velitelem!“

„Oberstleutnant Wankel je mrtvý!“ odpověděl mu kdosi. Podle křaplavého hlasu to byl postarší vousáč se zmrzačeným mauserem. Ohlédl jsem se. Opravdu to byl on.

„Zavraždili ho!“ dodal vousáč.

„Kdo ho zavraždil?“ zaburácel Oggerd.

„To my nevíme,“ pípl vousáč vzdorně. „Ale zjistíme to.“

„Kdo je oberstleutnantovým zástupcem?“

„Leutnant Maus.“

„Kde je?“

Vousáč ukázal na bezvládného Franze: „Tady leží.“

„A kdo jste vy?“

Vousáč srazil paty. Předpisově zasalutoval: „Feldwebel Schimanski, pane majore, k vašim službám!“

„Zavelte nástup poddůstojníků, feldvéble!“ štěkl Ogerd. Když to bylo nutné, uměl se chovat jako dokonalý lampasák. Nebýval nejmladším majorem císařské armády jen tak pro nic za nic. Hodnost majora nezískal proháněním nováčků po buzeráku, ale za zásluhy v boji. Teď, po deseti letech, byl pořád jen majorem. Jeho kariérní postup kdosi rázně utnul.

Feldvébl Schimanski začal chraplavě pořvát. Já jsem se věnoval Evženovi. Byl to bělovlasý stařeček jako věchýtek, ale zároveň se v něm skrývala nečekaná houževnatost. Očekávali byste, že mu při nešetrném zacházení popraskalo pár žeber. Starým lidem praskají kosti takřka samy od sebe. On měl však skelet v pořádku. Vehementně se stavěl na nohy, v čemž jsem mu mimoděčně bránil.

„Kdybyste byl tak laskav a přestal mě objímat,“ požádal mne přiškrceným hlasem. Opravdu přiškrceným. Hlas člověka, který měl kolem krku utaženou smyčku, zní charakteristickým způsobem. Někdy trvá i několik dní, než se vrátí k normálu.

„Promiňte,“ řekl jsem.

„Ještě si začnou myslet, že spolu něco máme, hihhi,“ zachichotal se stařeček, zatímco se zvedal. „Dostaneme se do řečí!“

Rovněž jsem se postavil.

„Cože?“ vyjekl jsem.

„To byl vtíp,“ mrkl na mě šibalsky. Drobnými pohyby si oprašoval oblečení. Měl na sobě volnou košili, přetaženou přes kalhoty z rezného plátna, a k tomu světlou vestičku,

decentně vyšívanou žlutými a světle fialovými nitěmi. Byl bos, jeho domácí trepky se povalovaly opodál. Musím říct, že jeho jednoduché oblečení, i takhle zvalené, vypadalo elegantně.

Prsty si přičísl dlouhou ofinu. Vlasy měl přerostlé, avšak nedávno umyté, opečovávané a s jakousi bohémskou fazónou. Dnes po ránu se stihl i oholit, stále z něj ještě nevyprchala vůně vody po holení. Jeho tvář vypadala jaksi dětsky, to však není u starých lidí neobvyklé.

Nevěřicně jsem na něj civěl. Právě unikl smrti oběšením, a přesto si nedokázal odpustit vtípek.

Poručík Franz Maus, ležící po mé pravici, tiše zanaříkal.

„Do prdele, Oggie,“ vyjekl jsem česky. „Tys ho nechal naživu!“

Oggerd by ho samozřejmě dokázal zabít úderem ruky, jenže ho ze mně neznámého důvodu pouze omráčil. A to byl problém. Franz Maus, *poručík* Franz Maus, se obrátil proti důstojníkovi s vyšší hodností. Kdyby se jen obrátil – on na něj namířil zbraň. Kdyby to udělal obyčejný kmán, jednoduše by ho oběsili. Jenže Franz Maus byl poručík a jako takový musel být postaven před důstojnický soud, složený – i v polních podmínkách – z nejméně tří důstojníků. Tady se v tuto chvíli, jak jsem pochopil, vyskytoval pouze jediný důstojník. Oggerd. Tušil jsem, že důstojnickou hodnost má i Dominik, ale pořád nám chyběl třetí. Třetí do mariáše i do důstojnického soudu. Což znamenalo komplikace. Budeme muset leutnanta Mause uvěznit a pak ho vzít na sever, až nás bude odvážet parolod'. V Bornnu se to může celé obrátit proti nám.

„Oggerde, ty blázne! Ten nám ještě způsobí plno problémů,“ dodal jsem. Opět česky.

„Bitte?“ zasípěl stařeček. Konverzace dosud probíhala v germánštině. Když jsem přešel na češtinu, přestal mi rozumět.

Vrátil jsem se ke germánštině: „Vy jste Evžen?“

„Jistě,“ přikývl. „Evžen Dauger, k vašim službám.“

„Podle jména jsem usoudil, že jste můj krajan. Rodák od Vltavy.“

„To jméno se v naší rodině dědí,“ vysvětlil mi. „Moji předkové přišli před Apokalypsou z východu.“

Překvapilo mě, že o Apokalypse mluví docela familiárně. Jako by ji snad pamatoval. To však nebylo možné. Vypadal sice staře, ale dvě stě let mu být nemohlo.

Než jsem stačil dát najevo údiv, ozval se za mými zády Oggerd: „Pěnkavko!“

Ohlédl jsem se.

Dav vojáků shromážděný na buzerplace se už přeskupil do jakéhos takéhos tvaru. Kordon, který udržoval domorodce mimo exekuci, zůstal na svém místě. Před kordonem se však změnila situace. Z lesíka obkružujícího buzerplac vystoupili domorodí muži. Konečně sem přichvátili z polí a zahrad.

Tvářili se bojechtivě a přinesli si zbraně.

„Vojáci! Na můj povel!“ zaburácel Oggerd. „Nestřílet! Všichni ustupte! Deset kroků vzad! Zastavit stát! Zakleknout! Zbraně sklopit!“

Nevím, jestli jsem Oggerdovu vojenskou hantýrku interpretoval správně. Nejsem v ní příliš zběhlý. Systém vojenských povelů je mi natolik proti srsti, že si z něj odmítám cokoliv zapamatovat. Jsem totiž ne-voják. Antivoják. Může se vám zdát divné, že se mým přítelem stal major císařské armády, ale životě se přihodí i podivnější věci. On Oggerd není typický zelený mozek, i když se právě předvedl jako dokonalý lampasák.

Smyslem Oggerdových povelů bylo uvést kordon vojáků do semknutějšího, nikoliv však zahuštěnějšího tvaru. Zakleknutí menšilo jejich zásahovou plochu. Tím, že sklopili zbraně, dali najevo ochotu k vyjednávání.

„Promluvím s nimi,“ zasípěl Evžen. „Uklidním je.“ Hlas mu legračně přeskočil.

Oggerd, aniž se ohlédl, řekl: „Promluv s nimi ty, Pěnkavko.“

„Jasně, Oggie.“

Tohle je náš obvyklý postup. Oggerd zastrašuje nebo rovnou střílí, kdežto já mluvím a uklidňuji.

Popadl jsem Evžena za loket. Postrčil jsem ho vpřed, aby domorodci viděli, že je stále naživu.

„Jsme císařovi pověřenci!“ vykřikl jsem. „Zajistíme tady právo a pořádek!“

S těmi pověřenci jsem to trochu přehnal, ale někdy je lepší přikrášlit skutečnost a zachránit pár životů, no ne?

Kývl jsem na Dominika, který postával opodál. Vybídl jsem ho, aby se ke mně přidal. Místní ho znali. Nevěděl jsem, do jaké míry si ho oblíbili, jeho přítomnost však dodala mým slovům váhu.

Všichni tři, já, Evžen i Dominik, jsme prošli rojnicí klečících vojáků.

Místní muži sem přiběhli v ušmudlaných halenách a v plátěných kalhotách, na hlavách měli slaměné klobouky. Přinesli si zbraně, nijak je však nevystavovali na odiv. Měli je zabalené v pytlovině, ze které jen tu a tam vyčnívala hlaveň. Zamrazilo mě. Nebyly to holé laufy jako u mušket. Patřily k nim dodatečné serepetičky.

Něco takového se už dvě stě let nevyrábí.

Předapokalyptické zbraně nejsou zase tak neobvyklé. Kdejaký hodnostář jich má pověšených na stěně tučet – jako dekoraci. Většinou se z nich nedá střílet. Buď ležely v troskách a zapracovala na nich koroze, nebo je desítky let někdo používal a opotřeboval součástky až do stavu nefunkčnosti. A i kdyby se z nich dalo střílet, zásadním – a v podstatě nepřekonatelným – problémem je střelivo. To je však obsáhlé téma, které si nechám na později.

Hlavou mi proběhlo: *Pokud jsou ty zbraně skutečně předapokalyptické, pokud jsou stále funkční, automatické a s plnými zásobníky, tak jsme v prdeli. Ze stovky vojáků – i z mé maličkosti – se v příští minutě stane náplň do karbanátků.*

V chůzi jsem vykřikoval. Podobné situace totiž vyžadují nepřetržité žvanění.

„Došlo tady k politováníhodným událostem! Slibuji, že budou řádně vyšetřeny! Viníci budou potrestáni!“

Mávl jsem za sebe: „Velení se ujal major Oggerd. Můžu vám zaručit, že je naprosto nestranný a naprosto objektivní!“

Před shluk místních mužů předstoupil pačesatý pořizek ve světlé haleně a volných kalhotách. Měl mimořádně odpudivý obličej. Na levé tváři se mu vytvořilo cosi jako malý kráter, protkaný žilkami. Pod tenoučkou slupkou masa jsem rozeznával zuby. Oběma rukama držel zcuhanou pytlou, ze které vyčuhovala masivní hlaveň s jemně provedenou muškou, zakrytou obloukovitou stříškou.

„Kecy,“ řekl čistou germánštinou, dokonce snad s bornským přízvukem. „To jsou jen kecy.“

Za mými zády, blíž, než jsem čekal, zaburácel Oggerd. „Zaručuji se slovem císařského důstojníka, že zde bude obnoven řád a pořádek.“

Rebelové mimoděčně ucouvli. Ti nejstatečnější o krok, ti méně stateční o dva či o více kroků. Oggerd je prostě **osobnost**. Když se rozburácí, jde z něj strach. V té chvíli připomíná přírodní živel, například uragán.

Oggerd pokračoval v burácení: „Došlo zde k vraždě. Byl zavražděn velitel posádky oberstleutnant Wankel.“

Shromážděným davem to zahučelo. Vojáků tady byla zhruba stovka, místních se v mezích sebešlo ještě víc. Dohromady to dělalo tři, možná čtyři stovky lidí. Takže to bylo slyšitelné zahučení.

Pochopil jsem, že část vojáků se o Wankelově smrti dozvěděla teprve teď. Poručík Franz Maus zahájil lynčování, aniž by se posádce obtěžoval sdělit, proč se tak děje.

„Vražda musí být neprodleně vyšetřena,“ burácel Oggerd. „Z moci svěřené mi císařem ustanovuji vyšetřovatele. Bude jím zde přítomný Gowery Fink.“

Gowery, pokud jste to nepochopili, je moje přezdívka. Jedna z několika.

Pak ke mně Oggerd dopochodoval a položil mi ruku na rameno. To aby všichni viděli, koho má na mysli. Hrklo ve mně jak ve starých pendlovkách. Tohle jsem vážně nečekal.

„Vrah bude odhalen a potrestán. Pane Daugere, máte nějaké námitky?“ obrátil se Oggerd na Evžena. Všimněte si, že i v tom mumraji si zapamatoval jeho jméno.

„Ne,“ pípl Evžen. „Nemám.“

„Teď se rozejděte,“ mávl Oggerd na shromážděné čumily.

Opravdu se začali rozcházet. Dívali jsme se, jak se rozcházejí. Oggerd je sledoval svým neúprosným kukučem.

„Tos mě namočil do pěkný kaše, Oggie,“ hlesl jsem. „Copak jsem nějaký detektiv?“

„Jsi vyjednávač.“

„Vždyť nemám zápisník! Ani zvětšovací sklo!“

„K čemu?“

„Tohle detektiv potřebuje. Lupu, zápisník a další věci.“

„Hargo ti půjčí, co budeš potřebovat. Má několik zápisníků i zvětšovacích skel. Nedivil bych se, kdyby s sebou vezl příruční laboratoř.“

„Jo, v tom obrovském kufru si určitě nevezde náhradní trička. Ale on mi nic nepůjčí. Vždyť víš, jaký je.“

„Budete pátrat spolu. Hargo by měl přinejmenším prohlédnout oberstleutnantovo tělo.“

„Jo, to by měl. Ale musíš mu dát rozkaz. Na mě by se vykvajznul.“

Do našeho tichého rozhovoru vpadl Evžen. „Haló, mladí mužové! A co já? Na mě se zapomnělo?“

Ohlédl jsem se, Evžen se zubil od ucha k uchu. Byl to opravdový nezmar.

„Určitě si s vámi ještě promluví, Evžene,“ řekl jsem. „Ale až později. Vraťte se domů. Kde bydlíte?“

„Bydlím slabých deset minut odsud,“ vysvětlil mi. „Musel jsem si tady postavit nový dům. Oberstleutnant Wankel mě chtěl mít nablízku a pod dohledem, hihih.“

„Zastavím se u vás později.“

„Už teď se těším na vaši návštěvu...“

„Doprovodím Evžena domů, jestli dovolíš, Gowery,“ řekl Dominik.

„Dovolím, proč bych nedovolil,“ pokrčil jsem rameny.

„Pošli za mnou Kublaje, až ho uvidíš,“ požádal mě ještě Dominik.

V tu samou chvíli zabzučela moje vysílačka. Rutinním pohybem jsem ji vytáhl z brašničky a přiložil si ji k uchu. „Příjem.“

„Tady doktor Hargo. Jsme na okraji srázu, vidíme údolí. Máme pokračovat, pane Oggerde? Přepínám.“

Hal Hargo pochopitelně nemluvil se mnou, ale s Oggerdem, který poslouchal na stejné frekvenci.

„Pokračujte dolů a pak ke kasárnám,“ řekl Oggerd. „Přepínám.“

Oggerd nemusí tahat vysílačku z futrálu jako já, má ji ukrytou ve vroubkovaném límci svého šedého pancíře, vždy pohotově. Sluchátko má kablíkem vyvedené do jakési záušnice. Ovládá vysílačku poklepáním do míst, kde mu pancíř zakrývá pravou klíční kost. Pokud má zaměstnané obě ruce, třeba držením pušky, dokáže ji přepínat bezdotykově. Telepaticky. Nebo možná telekineticky, nemám v tom úplně jasno. Tohle telepaticko-telekinetické ovládní je mu však nepříjemné, jinak by to dělal pořád.

Z vysílačky jsem slyšel Oggerdův hlas zřetelně, v reálu skoro vůbec. Oggerd sotva ševalil, hrtanový mikrofon však jeho slova zachytil a patřičně zesílil.

„Nemáte tam nějaké potíže?“ zeptal se Hargo starostlivě. „Vezeme cenný náklad. Samotný transportér je také cenný.“

Tohle je celý Hargo. Naprosto oddaný práci, o vlastní bezpečí se nestará. Ani o moje bezpečí. Ani o Oggerdovo.

„Pokračujte na posádku,“ zaševalil Oggerd do mluvítka. „Je s vámi nějaký průvodce? Zná někdo cestu až sem, příjem?“

„Je tady ten šikmooký burš pana Dominika, přepínám,“ řekl Hargo.

„Tak ať vás vede. Čekáme vás. Konec.“

„Pojeďu jim naproti,“ navrhl jsem. „Cestu si snad pamatuju.“

„Tak jeď,“ souhlasil Oggerd. „Někoho s tebou pošlu.“

Otočil se na vousáče, který rozpačitě postával opodál. „Feldvéble!“ křikl. Hlas mu okamžitě vojensky zhrubnul. „Jak to, že na pozorovatelně není hlídka?“

Schimanski se příkrčil: „On tam nikdo není?“ pípl.

„Vyčleňte tři muže a urychleně je odešlete! Doprovodí Goweryho k transportéru! Následně obsadí hlídkovou věž!“

Schimanski sklapl podpatky: „Provedu!“

Začal štěkat povely. I jeho hlas se v jediném okamžiku změnil – z ustrašeného na zupácký.

„Máš pro mě nějaké rady, Pěnkavko?“ zeptal se tiše Oggerd.

„Srovnej je do latě. Ukaž jim vojnu jako řemen. Zdá se, že si tady oberstleutnant zařídil vlastní království a sám sebe prohlásil za neomezenýho vládce. Všimni si, že někteří vojáci jsou ustrojeni přímo předpisově. Po těch šlapal. Jiní vypadají jako žoldáci nebo maroděři.

To byla oberstleutnantova osobní garda. Na ty si dej pozor.“

„Rozumím,“ přikývl.

To už k nám spěchali tři vojáčky s mušketami. Poohlédl jsem se po své Vánočce. Stála opodál. Vyhoupł jsem se do sedla a vydal se zpátky po vlastních stopách.

Ještěže se mnou Oggerd poslal vojáky. V tom zeleném bludišti bych určitě špatně odbočil. Když jsme pak opustili stín stromů, zaslechl jsem vzdálený zvuk trubky. Ohlédl jsem se. Na vlajkovém stožáru, který se vypínal až nad koruny stromů, se třepotala vlajka.

Kapitola třetí:

Vyšetřovací skupina

Transportér už minul spodní zatačku a teď si to šinul zpátky do kopce. Bylo to nízké monstrum, posazené na šesti bantamových kolech. Kola i šasi, pokud se tomu tedy říká šasi, byla vyrobena ještě před Apokalypsou. Pátrači je našli v troskách obřího souměstí Dortmund–Essen–Düsseldorf. Může se vám zdát divné, že šasi za těch dvě stě let nezkorodovalo a nerozpadlo se na rezavý prášek, bylo však vyrobeno z nesmírně odolného materiálu zvaného kovoplastik, který přetrvá věky. Analogicky bych mohl pohovořit i o pneumatikách, ale myslím si, že šasi jako příklad stačí.

Nejnápadnější součástí transportéru byl válcový vyvíječ dřevoplynu, vedle něhož se nacházela subtilní kabina. Zbytek monstra tvořila široká korba pro uložení nákladu. Hromada materiálu byla ke korbě připevněna pomocí lan, řemenů a plachet.

Neumíte si představit, jaké problémy jsme měli, než

jsme transportér vyložili na břeh. Celý den jsme rejdovali v příbřežních dunajských vodách. Paroloď hledala nejvhodnější místo a téměř uvízla na mělčině. Na palubě jsme přivezli poskládaný pontonový most. Ten jsme pak již náležitě rozložený šíbovali po dunajské hladině pomocí dvou záchranných člunů. Zatímco jsme šíbovali, Oggerd stál na zadní palubě parolodi a bedlivě sledoval řeku. Pod hladinou se prý, jak tvrdil kapitán, skrývala monstra s ostrými zuby a mnoha chapadly. Já osobně jsem nezahlédl ani jediné chapadlo, Oggerd však v jednu chvíli několikrát vystřelil do vody. Na hladinu se vyvalila krev a bylo jí docela dost. Poté začala hladina bublat, jako by se vařila. Zdálo se, že se v kalných vodách Dunaje *cosi* zmítá ve smrtelné křeči a jiná zubatá *cosi* to zaživa žerou. Bublání nás natolik znervóznilo, že jsme přerušili šíbování. S vylodováním transportéru jsme pokračovali až druhý den.

Pak jsme museli vylodit náklad a přeložit ho na transportér. Přivezli jsme toho spoustu. Do Anatarchonne jezdil parník jedenkrát ročně, a co nepobral letos, muselo počkat až do příštího roku. Vezli jsme léky, přístroje, uniformy, zbraně, munici, propagandistické brožury, remitendu Bornnského kurýra a tak dál. Naštěstí přivezla paroloď i dvacet čerstvých rekrutů, kteří měli vystřídat veterány z anatarchonnské posádky. Společně s lodníky z parolodi jsme měli dostatečnou pracovní sílu. Když jsme však vylodovali transportér, museli jsme přiložit ruku k dílu i já s Dominikem. Jedině Hargo byl osvobozený od práce – a to z důvodu své přespříliš rachitické postavy. Jediným opravdovým ulejkákem se stal Dominikův sluha Kublaj. Práce pro někoho jiného než pro Dominika ho zřejmě urážela.

Za normálních okolností se transportér pohyboval rychlostí čtyř až pěti kilometrů v hodině. To proto, aby mu stačil peší doprovod. V případě potřeby prý dokázal zrychlit

až na závratných patnáct kilometrů v hodině, toho jsem však nikdy nebyl svědkem. A sledovat, jak se plouží čtyřkilometrovou rychlostí, bylo stejně vzrušující jako pozorovat hlemýžď, který spěchá do zeleninové zahrádky. Jistě jste pochopili důvod, proč jsme dnes s Dominikem vyrazili napřed.

V dřívějších dobách převážely náklad karavany oslíků. Někdy se musely otočit dvakrát, protože v Anatarchonne neměli dost nákladních oslů. Transportér teď přivezl všechny zásoby najednou. Zůstane tady napořád, bude převážet zásoby i v dalších letech a oslíci budou navždy ušetření dřiny. Inu, pokrok nezastavíš.

Abych však řekl úplnou pravdu, pokrok je sice nezastavitelný, ale občas se vrátí o pár století zpět. Teď se, jak prohlašuje císařská propaganda, nacházíme na technické úrovni zhruba roku 1900. V minulé Evropě se těm časům říkávalo secese a my teď máme takzvanou *Novou secesi*. Nežijeme však v roce 1900. Stále tady přetrvávají vzpomínky na složitě strukturovanou a digitalizovanou společnost jedenadvacátého století. A také vzpomínky na takzvaný Čas zázraků. Některé projevy Času zázraků vidíme na vlastní oči: například mrtvá orbitální města, která nám každou noc visí nad hlavami. Ona tam visí i ve dne, jenže za denního světla nejsou moc dobře vidět.

Pobídl jsem Vánočku vstříc supícímu transportéru. Už z dálky jsem viděl, že Hal Hargo sedí v kabině vedle strojníka. Díval se, jak mašinfira mačká čudlíky, tahá za páky a kroutí volantem. Hal Hargo, vědecký člen našeho tříčlenného týmu, je doktor přírodních věd a všeobecné technologie. Jeho oborem je fyzika, chemie a biologie, ale fušuje do všeho. Ohromně ho zajímá i strojní technika. Dokáže opravit jakýkoliv rozbitý přístroj a většinou ho i vylepší.

„Co se stalo?“ křikl Hargo, když mě uviděl.